

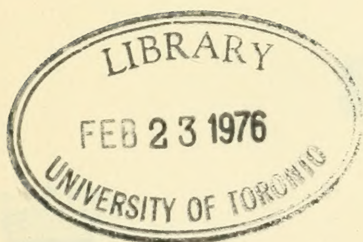
DANIEL FALLSTRÖM

HVITA SYRENER

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

STOCKHOLM
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1905

HVITA SYRENER

1903—1905

*På min rutas blanka skifva
och i glans från gatans drifva
frosten lagt syreners snö.
Vintern våren vackert härmar,
och mitt sångarhjärta svärmar
hän till junidagar ljusa,
då de gröna björkar susa,
då de blanka fjärdar glittra,
och i rymden svalor kvittra
öfver sommarns solskensö.*

*Sångarhjärta, härjadt, slitet,
det behöfs ändå så litet —
litet frost på fönsterglasen,
några gröna strån i vasen,
och din dröm får fjärilsvingar,
ängen doftar, vågen klingar.*

Frostens skimrande syrener,
som ur nattens tårar sprungit,
när blott tystnaden har sjungit,
åt de svarta typer gen er
glans och friskhet! — Som ett smycke,
vackert, ljufvast i mitt tycke,
er jag lägger öfver bladen,
hälsen från de gröna snåren —
till den mörka vinterstaden
bären doft och sång från våren!

Nov. 1905.

MITT HJÄRTAS STAD

Staden.

NÄR septemberkvällens skymning
faller öfver skärgårdsstränder,
i sydväst på himlahvalfvet
sig en ljussky stilla tänder.

Där jag vet, att staden ligger
speglande i mörka vågor
kajernas och Strömparterrens
tusental af bloss och lågor.

Sakta, sakta brusar fjärden,
skogen rundt omkring den tiger,
öfver svarta furutoppar
månens hvita skära stiger.

Allt kring mig är ro och tystnad,
stjärnorna se ned så klara,
som om denna jorden skulle
lyckans hem i rymden vara.

Och när upp jag ser mot fönstret,
samma ro jag återfinner,
där min lampa, klart och stilla,
öfver arbetsbordet brinner.

Och på förstukvistens stenar
ser jag hunden gården vakta —
när jag smeksamt nämner namnet,
svarar han med svansen sakta.

Allt är trefnad, allt är lycka.
Och likväl, när jag i kvällen
ser som återglans från staden
ljuset där på himlapällen,

grips mitt hjärta af en längtan,
som får blodet till att brinna
och min puls att nästan flyga
liksom gällde det en kvinna.

Ifrån denna djupa stillhet
längtar jag till gators vimmel,
till elektriskt ljus, som stänker
mjölkhvit glans på nattlig himmel.

Frestarlikt mig staden lockar —
dit jag måste återvända
som en fjäril söker ljuset
för att dö med vingar brända.

För Stockholm!

NOG minns du, när i ljumma sommarnatten
din lustbåt mellan skär och holmar gled
från hafvet in hän öfver dunkla vatten,
mot hvilka stjärnfallsstrimmor sköto ned,
hur plötsligt öfver Djurgårdsskogens ekar
liksom en fyrbåk Skansens eldhatt brann
och strödde skimmer öfver dans och lekar —
nog minns du, hur i nästa nu du fann
en ljusstad, speglande sin glans i strömmen
och vacker som blott sagan eller drömmen.
Om tusen gånger denna syn du sett,
ditt hjärta jublar dock vid detta möte,
ty denna stad åt dig ett hem har gett,
och du har lekt som barn i hennes sköte.
Som gosse du i skogar tumlat om,
där suset ännu bor af Bellmanssången. —
När maj med svalor och syrener kom,
du gick till Herrans nattvard första gången
i någon kyrka, smekt af lönn och lind. —

Och så kom maj på nytt med sunnanvind,
konvaljers snö och bländhvitt fjärilsvimmel.
Studentens mössa då på hjässan satt,
ur flickans ögon log då vårens himmel,
när med ett leende, så ömt och gladt,
hon fick med fingrar, skälfvande och blyga,
en segerns blomma i ditt knapphål smyga.
Så blef du man och kampens dag bröt in,
men hon, som åt studenten rosen räckte,
sin mjuka hand till stöd i striden sträckte:
som hemmets sol hon är för alltid din.

*

Allt detta ser du, när du sakta glider
i sommarnatten in på Stockholms ström:
din ungdoms svärmeri, din mandoms strider —
allt drar förbi dig hastigt, som i dröm.
Du älskar gatorna och torgen, husen —
de minna dig om sorg och fröjd som gått —
och upp ur skymningen, mot stjärneljusen,
i sagostämning stiger Stockholms slott. —
Är den ej skön, den stad, som din är vorden?
I dina ögon läser jag ditt svar:
»det finns ej plats på hela vida jorden,

som så som denna hjärtat fånget tar.
Omkring dess murar susar gammal sägen,
den strålar rikt af fantasi och sång —
den är som en oas vid allfarvägen:
den längtar dit, som har den sett en gång.»
Den längtar dit...! O, hvarför ej bevara
det smycke ödet i din hand har lagt?
Det är ej ditt! Håll noga kring det vakt! —
för släkten, hvilka komma, skall du svara.

*

Ser du från Skansens höjd på staden ner
en vårlig kväll, när västerns skyar brinna,
tills aftonstjärnan strålar fram allt mer,
du ser vid Mälarns strand en ung furstinna.
Kring gyllenhåret diademet blänker,
och hennes mantel blå som vattnet är,
hvars silfverskum mot tronens trappsteg stänker.
I ädla drag en stilla sorg hon bär,
och det är just på dig i kväll hon tänker.
Hon gaf dig allt i arf från dagar flydda,
gaf frihet, skönhetsglans och hem och härd,
hon reste klippblock, att din farled skydda,
och framför dem hon lade haf och fjärd.

Du sviker henne. Res då värn och fästen
kring hennes skönhet att den skyddas må —
minns, örnen skonar inga fågelnästen,
hans skarpa klo kan utan möda nå!
Låt Mälarns drottning icke längre sörja,
till verket, svenske, det är tid att börja!
Jarl Birgers tanke må stå upp ur grus:
sätt port med riglar för vårt Stockholmshus!

Första skutan.

Skjut och dundra, du, röda kastell,
in seglar den första skutan,
vid rodret, bakom kajutan,
står skepparn, röd som marssol om kväll.

Han skiner och ler. Nu är det vår —
det skimrar i hvita, ulliga skyar,
och lifvet vaknar i röda byar,
när lärkan i skyn reveljen slår.

Där ute smälter isen vid strand,
och fjärdarnas sång mot stenarna klingar,
och lyftande bruna sjöfågelsvingar
komma susande in från hafvets rand.

Det är vår där ute på glimmande haf,
som silfver isflak i solen blänka,
och gröna sjöarna kring dem stänka,
tills de spårlöst sjunka och gå i kvaf.

Den första skutan, som seglar in —
det är våren själf, som vid rodret sitter,
och öfver skuldrornas bländhvita skinn
faller ett regn af solskensglitter.

Det är våren, blåögd och blond och yr
och med nacken trotsigt tillbakakastad,
som in med rosenröd vimpel styr,
och med sång och solsken är skutan lastad.

Se, hela riggen af fåglar är full,
och däcket af blomsnö står öfversålladt,
och relingen lyser af vifvors gull —
det är vårens drakskepp, förtrolladt.

Ge fyr, kanoniär! Och kunglig salut!
Den fagraste drottning nalkas,
och i hennes kölvatten nästa minut
nymfer och fjärilar skalkas.

Och när hon på Logårdstrappan har satt
sin fot, den högvristade, fina,
så kasta i luften din nötta hatt:
vivat vårens Regina!

Vårens vandring.

Nu hvisslar det i snåren,
nu skimrar det i sky,
och staromfladdrad våren
drar glad från by till by.

På stugans knut hon bankar
med hvithyllt liten hand,
då vika tunga tankar
för sång från solens land.

Och gamla visor strömma
från röda läppars par,
och unga hjärtan drömma
som förr i vårens dar . . .

Så vidare går färden
i doft, i sol, i sång,
och nakna, bruna gärden
stå gröna på en gång.

Vid dikets rand hon fäster
en knapp af solens gull,
och snart af kära gäster
är hela rymden full.

Hon första fjäriln fångar
på fingrets rosenspets,
för skogens gröna gångar
hon sippor har tillreds.

Hvad gör väl att det snöar
ibland i hennes hår,
att stormen vräker sjöar
mot stranden, där hon går?

Strax solen åter skiner
på sommarblåa sund,
och svalans vinge hviner
kring skuldra, hvit och rund.

Så, förr än någon tänker,
i stadens midt hon står,
och där fontänen blänker
jag henne såg i går.

I gyllenblonda håret
en il tog plötsligt fatt,
slog klänningen om låret,
att den som gjuten satt.

Men stödd på parasollet,
violbeströdt det var,
hon stod, det blonda trollet,
så käck och trotsig kvar.

När segrande hon höjde
sin blick, den eldigt blå,
hvar nacke djupt sig böjde
för vårens drottning då.

Efter natten.

Jag genom parken går i tidig timma,
af nattens rus är blodet ännu hett
och när jag blundar, blåa ögon glimma,
och munnen lyser röd, hvars kyss var bett.

Men Humlegården ligger daggstänkt, stilla,
hit tränger dämpadt storstadslifvets brus,
ur yppig grönska hörs en bofink drilla,
och sommarsagor bo i lindars sus.

Mot Floras kulle upp jag stiger sakta —
jag älskar Scheele, där han sitter böjd
öfver sin degel och den syns betrakta
med tänkarns tvifvel och den lärdes fröjd.

Men plötsligt stannar jag, betagen, fången.
I skuggan af en uppspänd, hvit sufflett
uti en korgvagn, nära midtelgången,
jag ser det vackraste, jag tror, jag sett.

En baby slumrar där och ostörd drömmer,
men handen, knubbig, håller ännu kvar
den bleckpyts, hvilken några sandkorn gömmer
och som helt nyss kamrat i leken var.

Liksom en blomma, nedblåst här på gången
ifrån kastanjeträden, syns du mig —
så hvit och skär du söfts af fågelsången,
och drömmen bygger nu din himmelsstig.

O, barn af oskuld, födt i Edens vårar,
här hjärtat, vore det också af sten,
blir mjukt som vax och smälter hän i tårar
som tvaga syndaren från synden ren!

O, barnaoskuld, med en ängels vingar
du fläktar luften ren från lustans kvalm,
och som en lärkas sång mot rymden svingar,
så stiger ur mitt hjärta ångerns psalm!

Där genom lindars löfhvalf solen strömmar
jag håller gudstjänst under himmel blå,
som hvita liljor växa mina drömmar
och deras kronor upp till himlen nå.

Du, stora makt, som skyddar svalans näste,
håll öfver detta barn din starkhets hand:
det gaf ett stackars vilset hjärta fäste —
beskydda det mot lidelsernas brand!

Snoilskys graf.

Den majljumma, ljusa natten
sjönk tyst öfver Hagapark,
öfver Brunnsvikens speglande vatten
och de dödas gudsvigda mark.

Jag aftonglöden såg kolna
och hörde fågeln bli stum,
som sjöng där ute vid Solna
i almarnas gröna rum.

Och kvällens stjärna sig höjde
ur rymdens djupblåa haf,
men ännu en stund jag dröjde
i tankar vid Snoilskys graf.

Och kransarnas hvita siden
och vissnande rosors doft
de sade mig under tiden,
hur älskadt var skaldens stoft.

De talade om det flöde
af saknad, skälfvande vek,
som strömmat öfver den döde,
då han somnat från sångens lek.

Med blottadt hufvud helt sakta
från diktarens graf jag gick,
men vände mig om att betrakta
den ännu ett ögonblick.

Och se! — Han var ej allena,
där han under rosor sof.
Där stod i kvällen, den sena,
kring kullen samladt ett hof —

Ett hof från det kungarike,
som väfts af skuggor och glans
och ej på jorden har like —
och diktens rike var hans.

I flor af majnatten spunna
jag kända gestalter såg,
de kommo från tider svunna —
ett färgrikt, fantastiskt tåg.

Ginevra, Savonarola
där syntes i kämpars flock,
Auroras blick såg jag stråla
mot hjälten i mörkblå rock.

Med handen på värjans fäste
steg Ruthven till grafven fram,
Banér, Gustaf Adolfs bäste,
kom blodig och höljd af damm.

Karl Mikael såg jag bida
i vemod vid kullens rand,
och Per stod vid Kerstis sida
och höll i sorg hennes hand.

Brandklipparen hufvut sänkte
och skrapade sakta mull —
på sadel och hölster blänkte
det svenska vapnet i gull...

Men rödt blef speglande vatten,
när skyn bort i öster brann,
och som ett stjärnskott i natten
den luftiga synen svann.

Den första bjällran.

DET börjar snöa. Hvita stjärnor sväfva
i täta flockar ner ur blygrå sky —
en mantel, skimrande, de jorden väfva,
när öfver frusen mark i dans de fly.

Den gråa gatan, snart med flingor sållad,
den strålar, tvagen ren från alla brott,
och där du står vid fönstret som förtrollad,
du husen ser förvandlade till slott.

Hvart tak blir silfver, marmorhvit fasaden,
portalen snärjs i konstrikt bladverk in,
och när förtjust du blickar ner på staden,
du undrar, om den verkligen är din.

Så på ett ögonblick har drottning Vinter
förvandlat allt från smutsigt grått i hvitt,
strött öfver rutan hvita hyacinter,
och fönsterblecket om till silfver smidt.

Och då du lyssnar medan stormen tiger,
en silfverton från gatan nedanför
helt sakta klingande i luften stiger —
den första bjällran då du sjunga hör.

Och bjällerklangen, där den ilar, buren
af raske trafvarn genom staden fram,
den sjunger om den hvilande naturen,
om frusen skogstjärn och om isad stam.

Den sjunger vinterns vackra, hvita sånger,
af snöglans skapade och norrskensbrand,
som du har lyssnat till så många gånger,
när kring en skidstaf slöts din starka hand.

Den sjunger minnen ifrån gosseåren,
när blosset brann om juln vid ottefärd,
och hästens skugga, kastad öfver snåren,
blef troll och drakar ifrån sagans värld.

Den sjunger henne, svept i björnskinnsfällen,
när du som körsven uti släden satt
och såg vid norrskensflammorna i kvällen
in uti ögon skapade af natt...

Allt högre gatans bjällerklang hörs stiga,
den växer till en väldig symfoni,
som tycks åt vinterns välde staden viga,
tills den väcks upp af vårens fågelskri.

Fleurs de lilas.

På mina hvita rullgardiner,
som draget rör emellanåt,
den heta junisolen skiner
i all sin glans och sommarståt.

Här inne är det svalt i rummet,
dit gatans buller dämpadt når,
men flugans surr blir klart förnummet,
när hon mot tak och väggar slår.

Men ur min dröm hon ej mig väcker:
en fluga ingen sommar gör,
och jag kan drömma, vintern täcker
med drifvor gatan nedanför.

Jag drömma kan, att stormen sopar
med silfverkvast min trottoar,
att ingen gök i skogen ropar
och får af andra gökar svar.

Jag glömmer sommaren, som smyger
sin blomsterkrans kring flod och mark,
och därför pennan rastlöst flyger
i rytm hän öfver hvita ark.

Men plötsligt på min dörr det ringer,
och när jag ut att öppna går,
och rigeln bort för fingret springer,
den glömda i tamburen står.

Fru Sommar själf! Ur mjuka händer
ett fång jag af syréner tar,
som stänkts af dagg på skärgårdsstränder
och ha sin doft af morgon kvar.

Med hvit syrén har hatten smyckats,
syréner i sitt skärp hon bär,
och när hon ler åt, att hon lyckats,
en hvit syrén mig syns hon är.

Hvad tjänar då att längre dikta
med bläckstreck på ett pappersark,
när under blomster, hvilka svikta,
står sommarn rosig, ljuf och stark?

Nej, mot din barm, du länge svunna,
mitt hufvud lägger jag till ro
och ber, att himlen vill oss unna
ett skogsomsusadt fågelbo!

Den sista malmgården.

JAG vet en vrå bland stenpalatsers rad —
en undangömd för gatans mänskovimmel.
Man anar ej, att bakom grå fasad,
finns fågelsång och grönt och skyfri himmel.

När junisolen brinner, gul och varm,
jag söker denna trädgårds gröna skugga,
där öfver marmornymfens nakna barm
en springbrunn låter sina pärlor dugga.

Hvad sång i detta vattenplask det finns!
Ur glitterregnet susa gamla tider,
hvar droppe, när den faller, sjunger »minns»
på samma gång den brusten svalka sprider.

Och mot mitt knä då sjunka bokens blad,
och stenpalatsens jättemurar ramla.
Jag ser en annan — sextitalets stad —
och rundt omkring mig växer upp det gamla.

Det gamla! Röda lador, tobaksland,
och gator, lagda blott med kullerstenar,
men hvarje gård ett stycke sagans land,
beskuggadt af kastanjens gröna grenar.

Och där fanns bofinkssång och vårens glans
omkring de gamla kåkarna och husen,
där lifvet gick i dur, liksom en dans,
från första maj och fram till julgransljusen.

Visst lyste borgarns näsa litet röd,
och punschen flöt i glada lag i strömmar,
men där fanns hjärta ock i öfverflöd
och romantik och sång och vackra drömmar.

Den gamla svensken satt hos släktet kvar
med sina fel, men med förtjänster äfven:
man vågade ännu ett manligt svar
och knöt i fickan icke endast näfven.

Man häcklar nu den gamla tid, som gått,
de ideal, för hvilka den har brunnit,
men säg mig då, hvad vi i stället fått,
det goda, som vi verkligen ha vunnit!

Materialistiskt allt. Men andligt sedt
stå vi väl högre då en sextitalet,
ha större offer friheten vi gett? . . .
och vår moral mot dess? — det är för galet!

Nej, husen vuxit, ännu lika små
vi vandra här och söka lyckan timra,
men lyckan bor med svalan i det blå,
bland skyarna, som skifta form och skimra . . .

Dock någon gång, på fjärilsvingars par,
hon sänkt sig ned i junikvällen, ljusa,
och glömt sig här bland gamla vänner kvar,
när hon hört Bellmanssång i natten susa.

På trädgårdsbordet sken då silfverbåln,
syrén och ros sin doft här sammansmälte,
och öfver den af drufsaft fyllda skåln
brann redan morgonrodnans purpurbälte . . .

Tända stjärnor ... tända lyktor.

Tända stjärnor, millioner världar,
myriader lif i rymdens blå,
som i stilla, vida, djupa fjärdar
speglade i nattens dunkel stå.

Och en tystnad, hvilken högre talar
än de dagens stämmor, som du hört
det är liksom ifrån himlens salar
Gud har friden till ditt hjärta fört.

Själens alla orofyllda frågor
tystna här med dyningen mot strand,
när som fyrar evighetens lågor
lysa aningen mot drömda land ...

Tända lyktor . . . gatans brus och vimmel,
lyx och armod i elektriskt ljus,
och du skymtar blott en flik af himmel —
bankpalats och krogar, bönehus.

Hjärtats aning här ej vingar finner,
evighetens klockton tystas ner —
under gasbloss, som i hörnet brinner,
Judaskyssar falköpt kärlek ger.

Och din tanke söker stilla fjärdar
och septembernattens klara ro,
medan öfver djupets stjärnevärldar
månens silfver bygger drömmens bro . . .

Septembertystnad.

LUFT som silfver, sjö som siden,
höstsol öfver gröna ekar,
där en gång i guldvifstiden
stråken gick till dans och lekar.

Ingen fågel mer hörs sjunga
djupt ur Djurgårdsskogens gömmen,
inga röster, veka, unga,
toner ge åt vårnattsdrömmen,

Allt är ro — septembertystnad,
lifvet gyllenblekt ses glida,
aspen brinner blott i lystnad
blodröd invid björkens sida.

Det är liksom före döden
ville hon om kärlek ropa,
tills en storm den sista glöden
skulle bort i rymden sopa...

En kalesch, till hälften sluten,
rullar ljudlöst fram på vägen —
i den sitter pälsomfluten,
vemodsfager som en sägen

hon, på hvilkens unga panna
döden satt sitt märke redan.
Sakta ber hon kusken stanna
och ser länge kring sig sedan.

Rymd, den genomskinligt ljusa,
vatten, som likt silfver blänker,
svalor, som i luften susa —
allt sitt afsked blicken skänker.

Hjärtats skri ej någon hinner —
därom skvallrar endast tåren,
hvilken som en pärla rinner
fram ur svarta ögonhåren.

Men sin hälsning aspen sänder —
blad som hjärtblodsdroppar röda
falla mjukt, när vagnen vänder,
öfver den till våren döda.

KRISTUSBARNET

Mörk som en åskby, lägrad öfver fjällen,
bland sina kämpar Orvar viking satt
och lyssnade till männens skämt och skratt,
som genom hallen brusade i kvällen.

Det julkvälln var. Men öfver upplyst gård
en snöstorm hven, till silfver gjorde barken
på skogens furor och betäckte marken
med mattor mjuka som ett skinn af mård.

I skyarna, högt öfver jordens hölje,
för lösa tyglar sprängde Odins jakt —
hans spjutspets glänste med en stjärnas prakt
och efter stormade valkyrjors följe.

Mot skären bränningen ljöd hemsk och dof,
när rösterna i luften plötsligt tego.
Emellan klipporna, som spöklikt stego
i natten fram, ett snöhöljdt drakskepp sof.

Men inne var det ljus och lust och gamman.
Där facklor flammade i sköldars glans,
kring hvilka yxor bildade en krans,
och muntert stötte kämpar hornen samman.

På bordet framför högbänk galten stod
och böjde knä på silfverfatet, taget
som byte i det sista frankerslaget,
när härgam frossade i kristet blod.

Men midt i festens brus, fast männen höjde
mot Orvar hornen, skummande af mjöd,
han satt med kinden sänkt i handens stöd
och blicken borta, som i fjärran dröjde.

Han såg en kristen jungfru i sitt tält —
det var i Valland — röfvad, fången, bunden.
Han brann af kärlek — trogen liksom hunden
han blifvit henne, om det trohet gällt.

Men mer det kräfdes. »Tag min tro», hon sade,
»blif kristen först.» Då gaf han henne fri.
»Ej för en kvinna gudar byta vi!»
Med skeppen nästa dag från land han lade.

Och nu, när stormen omkring gården hven,
men blossen flammade och julöl tömdes,
hur glädjen — allt för denna kvinna glömdes:
hon — *hon* allena för hans minne sken.

Här varit hennes plats vid julens gille;
hon skulle suttit här i silkesdräkt
och fört sitt ädla hufvud, stolt och käckt,
och endast lyssnat till hvad kärlek ville.

Han skulle tagit hennes mjuka hand,
sett in i hennes ögon, djupa, ömma,
där han sett vällusten och dygden drömma,
kysst hennes röda mun i älskogsbrand.

Hvem stulit flickan, som till honom hörde?
Den hvite Krist! — Förbannad vare han!
Förbannad guden i gestalt af man,
som evig kamp mot Valhalls gudar förde!

Och honom följer folket som en fors
den branta klippan! Jag vill vägen stänga.
Med blodörn ristad skall var kristen hänga,
med hufvut nedåt, på den hvites kors!

Och upp han sprang och öfver galten sträckte
sin hand till löftet. Dödstyst i ett tag.
I samma stund där hördes lätta slag
på dörrn, som hallens smala förgång täckte.

Förundrad Orvar hejdade sin röst . . .
Och själf att öppna gick han ut i gången.
Men när han återvände var han fången:
en lockig pilt sig slöt intill hans bröst.

»Sin hand och fot han skaft på sten och rötter,»
till kämparna han sade lugnt och blidt,
»gif hit ett getskinn, som är mjukt och hvitt —
han stod i snön med sina bara fötter.»

Och emot gossens kind sin mun han sänkte,
när med den lille han i högbänk steg.
Där utanför i natten stormen teg,
men öfver gården julens stjärna blänkte.

HON

Miss She.

Det var miss She från Tennessee,
så käck och ung, så glad och fri.
Jag mötte henne ner i Rom,
när våren där slog ut i blom.

Piazzan sken af rosors glans,
men ingen skönare dock fanns,
än lilla She från Tennessee,
som spanska trappan gick förbi.

En spanska själf, så stolt och djärf,
och skapt till alla mäns fördärf.
Hvem ville ej förintad bli
utaf en blick från Tennessee?

Hvad var Mirolas runda barm
och hennes klassiskt sköna arm
mot dessa ögons skälmeri —
mot praktfull natt från Tennessee?

Och lyftes hennes sidenkjol,
som doftade helt svagt viol,
vi svindlade och njöto vi
en vrist, en vad från Tennessee.

Den genombrutna strumpan satt
så stram, och skinnet lyste matt.
Madonna, hjälp och statt mig bi
för fresterskan från Tennessee!

Men sydstatsflickan bara log,
en handfull rosor lekfullt tog
ur Ritas korg och ner där i
ett guldmynt föll från Tennessee.

Hur käck, hur fri, hur stark hon stod —
i ådrorna rann västerns blod —
revolvern kunde blixtra i
en snöhvit hand från Tennessee

Lifvets drottning.

KVINNORNA äro en farlig makt,
när de stråla i naken fägring och prakt,
och barmen höjes, svällande hård,
och på spetsen blommar en rosengård.

Och brinner då under ögonfrans
en blick som natten i stjärneglans —
hvad är då att äga din krona, kung,
mot finlemmad flicka, eldig och ung?

Ja, hade du allt hvad världen ger —
de ädlaste stenar en rajah ser,
ett haf af olja, ett berg af guld,
men ej en kvinna, som vore dig huld —

Som aska för vind var din rikedom,
när kyssen aldrig slog ut i blom,
när ej kring din nacke en snöhvit arm
dig drog af kärlek till böljande barm.

En Job du vore i all din prakt,
om aldrig »jag älskar dig!» någon sagt,
om aldrig en kvinna en synd begått
att få äga dig helt för en timme blott.

Sjutton år.

Minns du, när ljusa juninatten
sitt silfverskir drar öfver jord,
den första doften af syrénen
och morgonglöden öfver fjord?

Så synas mig de sjutton åren –
det vackraste som våren ger
med Edens oskuldskimmer öfver –
det Eden, som ej finnes mer.

Och därför, barn, när dig jag möter,
så strålar jorden rik och ny
i glansen ifrån dina ögon,
ditt gyllenhår, din vildrosby.

Du är lik skogens friska källa,
som lifvar vandrarns trötta gång,
och fram ur mörka snåren klingar
då ekot af hans ungdoms sång . . .

Uppväckt.

O om du kom till mig igen en natt
flickaktigt ljuf, med munnen fuktigt röd,
af kyssar full och källsprångsklara skratt,
men du är länge, länge sedan död,

Du bortblåst är som vårens första blom,
och stoft är munnen, som af kärlek skalf.
Du hvilar nu i dödens helgedom
med höstens stjärnglans öfver grafvens hvalf.

Men i mitt skrifbord än jag gömmer kvar
en liten handske och en snöhvit plym,
som i ditt svarta hår en kväll du bar,
och båda dofta svagt af din parfym.

Och när jag andas den, det är som stod
du åter hos mig ung och hvit och varm,
och genom hårets silkesmjuka flod
då skimrar marmorglansen af din barm.

Rosenundret.

SÅ talade borgherrns unga vif
från sängen, där blek hon låg,
den förr så strålande Elisif,
och ömt på sin herre såg:

»Det lider, käre. När junikväll
i gyllene väster dör,
tillhopa då mina ögon fäll,
din mun mot min panna för.

»Och öppna fönstret, att rosors doft
må strömma i kammaren in —
som lifvets dröm kring ett bleknadt stoft
af den kvinna, som varit din.

»Min falk du döde — hör du, min vän? —
att ingen den smeka må
och ingen på handsken bära den
till jakt i svinnande blå!

»Min häst du fälle! Den snabbt mig bar
i susande, höstlig skog,
när du vid min sida i sadeln var
och ut på jakt med mig drog.

»Och hör nu, du käre, hvad sist jag ber!
När tjugu år ha förgått,
se'n du lagt under kyrkans golf mig ner,
och jag skiljts från herre och slott —

»så öppna grafven och kistans lock
och se på mig än en gång
och hviska: hur jag dig älskat dock,
mitt lif, min jublande sång!

»Och har du varit mig tro som förr,
jag skall lyfta min blick mot dig —
den skall lysa dig hem till slottets dörr
som ett 'Krist välsigne' från mig.

»Och nu farväl! Med rosors glöd
du smycke min hvita skrud...»
När västerns himmel brann gyllenröd,
hon gick helt stilla till Gud...

Efter tjugu år kom i korsriddardräkt
till kyrkan en grånad man.
Hans ögons eld hade sorgen släckt,
men förädlad af den syntes han.

Med dämpad röst sin befallning han gaf:
»Lyft kistan på gången opp!»
Och se! när ekelocket togs af
i blom sprang hvar rosenknopp.

Och ögonfransarna lyfte hon så
den döda, strålande ung,
och ömt som förr hon hviskade då:
»Krist signe, mitt hjärtas kung!»

Absint.

ABSINT! Den kom och glaset fylldes på
för tredje gången visst, om rätt jag minnes,
ty, tänkte jag, här står ju bot att få
och jag var sjuk till kropp och sjuk till sinnes.

Den gröna häxans smekning var så len,
att lifstrött hjärta glömde sina griller.
Absint är bra: den känns i märg och ben
och lifvar mer än doktorns alla piller.

Och nu en nymf! Ur boulevardens dy
jag hämtar mig en sängkamrat för natten.
Vid hennes famntag Dagnys bild skall fly
som morgondimman flyr från Seinens vatten.

En kyss och ännu en! Champagne också —
låt vinet flöda! — hej, vi skola dricka,
tills alla minnen i ett rus förgå
och vi bli saliga som gudar, flicka!

Så lefver jag, och sjunker mer och mer,
och klyftan vidgas under nattens timmar,
tills jag för idel mörker icke ser
hur vänligt stjärnan fjärran norrut glimmar.

Dock ofta finner morgonsolen mig
i stum förtviflan mot mitt skrifbord lutad.
Då älskar jag på nytt och tillber dig,
och sagan börjar, där jag trott den slutad.

Paris en gång.

I mörker hvilar sjö . . .

I mörker hvilar sjö,
men öfver furutoppar
sitt skimmer stjärnor strö,
i gräset lysmasksdroppar.

Din mjuka kappa tag,
ditt hufvud fritt må vara —
din panna älskar jag
och dina ögon klara.

En ros, en purpursvart,
jag vid din skuldra fäster.
O, fråga icke hvart:
vi äro nattens gäster —

den dunkelblåa natts
med dynings sång kring näset —
en drömmusik, som satts
till älfvors lek i gräset.

I denna klyfta där
vi sagans trollslott timra,
och drömmens svan oss bär
mot skyarna som skimra.

O, lös ditt svarta hår,
de flätor, hvilka binda,
att jag dess silke får
omkring oss båda linda!

Så, svepta i dess doft,
med mun mot mun som brinner,
bli stjärnorna till stoft
och jord och haf försvinner.

Ett mörker, sammetsmjukt,
oss båda då betäcker,
tills dagen, afundsjukt,
åt skyn sin fakla räcker.

Nymf och Faun.

VÄLLUSTIGT som ormar ligga vi, hon och jag,
solande oss i det mjuka, doftande gräset —
öfver oss skyfri, blånande junidag,
under oss sjunger fjärden mot gröna näset.

Hvad klingar det väl där nere ur böljornas sång,
där de tumla helt yra mot slipade gråstenshällar?
Jo, samma visa jag hört hela våren lång
ur trastens strupe i purpurgyllene kvällar.

Det är ekot af Pans, den arkadiske gudens flöjt,
det är kärlekens sång, det är lidelsens stormande yra,

det är den som en flickas mun mot en gosses
böjt —
det är den som allt jämt skall skälfvande
hjärtan styra.

Så lyd då, flicka, naturens och hjärtats röst
och lyssna med slutna ögon till böljesången!
Ditt gyllenkrusiga hufvud lägg mot mitt bröst,
tills vi brinna i glöd som den flammande sol-
nedgången!

Marion.

I vinterns snö, i vårens glans,
i julis rosendoft
jag mött det fagraste som fanns
af kvinnligt jordiskt stoft.

När yrsnön genom gatan hven,
på hennes hatt af mård
som snöhvit blomma flingan sken
från vinterns örtagård.

Och stormen då helt lekfullt tog
i silkeshårets gull,
och genom floret blicken log
af galna löften full.

Ja, du var sol i vinterdag,
som sång till hjärtat bar,
och om dig stilla drömde jag,
när natten lyste klar . . .

*

Nu rosorna ha slagit ut
i Humlegårdens park,
och lärkans sång har tagit slut,
som klang ur skyn så stark.

En yppig ros nu syns du mig,
där bländhvit du går fram —
en sällsynt ros som slitit sig
från någon ädel stam.

Men mellan oss förnimmer jag
en rymd af is och natt,
fast skönhet präglar dina drag
inunder blomhöljd hatt.

Den friskhet yrsnön skänkte dig,
när stormen hven en gång —
den är som borta nu för mig —
som vårn och lärkans sång.

Vilda svanor.

Tre vilda svanor såg jag stå
 bland is vid älfvens strand.
De lyste hvita mot det blå,
 mot flammröd aftonbrand.

En af dem kungakrona bar,
 och det var vårens drott,
som med sin brud på hemflykt var
 till sina drömmars slott.

Och med ett stolt och mäktigt brus
 de lyfte sig till färd
i aftonglansens bleka ljus
 mot fjällens hvita värld.

En ensam svan stod stilla kvar,
hans sång i kvällen ljöd
och öfver tysta älfven bar
i toner sorg och glöd.

Bohus 1904.

Inför domarn.

Du erkänt, flicka, att du mördat har
det barn, som du i lönndom skänkte lifvet.
Så tala, om du kan, till ditt försvar —
ej trotsande som nyss, men undergifvet.»

Herr domare, o, att ni kände allt,
som rör sig i förtvifladt modershjärta —
ni skulle säkert icke mig befallt,
att tala undergifvet i min smärta.

Jag ej berätta kan mitt hela lif,
dess elände, dess mörker och dess fasor,
men ni, som sköter pennan, herre, skrif,
att hjärtan klappa också under trasor.

Jag föddes ibland smuts och last och nöd.
Jag kände ej min far, men väl min moder,
ty hennes hat var bittert, som det bröd,
jag tigga fick tillsammans med min broder.

Och så jag rymde hemifrån en dag,
tog tjänst, fick bära ok på axlar unga,
men dignande därunder kände jag
min ungdom visor i mitt hjärta sjunga.

Min ungdoms fel det var, att jag blef mor —
jag älskade, och allt jag honom skänkte.
Han var, som ni, en herre, fin och stor,
han öfvergaf mig, och mitt barn jag dränkte . . .

Mitt barn jag dränkte, ty jag höll det kärt,
jag ville skona det från mina öden.
Se, lifvet, herre, är så litet värdt —
dess bästa skänk den gaf jag barnet — döden,

Fru Sommar.

MITT hjärta på gafvel springer –
fru Sommar drager där in.
Och guldvifvans klocka ringer:
den flyktiga sköna är din.

Väl flyktig, men, ack, hur fager
och fin som spirande gräs
och blåögd som junidager
kring böljomsvallade näs!

Hvad härliga, ljufva drömmar
vid hennes knoppande barm,
när pyrolans vällukt strömmar
i natten, blossande varm!

Min, min, i de ljusa nätter,
när trasten spelar i furn,
och texten till visan sätter
den nordiskt sköna naturn!

Min i de gyllene dagar,
när syrénerna lysa som snö,
och göken ropar i hagar
på solskenets glada ö.

Du flyktiga, fagra kvinna,
jag följer din muntra färd,
när östern och västern brinna
på ljusets himmelska härd —

och aftonrodnadens fålar
med morgonens gå i spann,
och daggen i blommornas skålar
blir blod, som ur skyarna rann.

Men inne i skogens gömma,
där flammar det rödt ett hus,
och diktens fåglar där drömma
i lindarnas gröna sus.

Där reda vi bo för natten —
din kind är lutad mot min —
vid kvällsång från skog och vatten
vi slumra i drömmar in . . .

Glömskans slott.

SOM ett siden ligger hafvet
omkring bruna, blanka hällar
stilla som i julikvällar.

Där är glömskans slott begrafvet,
sofver sagolikt i tången,
hör ej stormen, böljegången,

Ofvanför, i morgonljuset,
stum en sälhund slottet vaktar,
lyssnar spändt och skarpt betraktar.

Hörs af örnens vingslag suset,
syns en båt från stranden glida,
dyker han vid hällens sida.

Blott en ring på vattnet skvallrar
om den fläck, där han försvunnit
och de tysta djupen hunnit.

Men där solens skimmer dallrar
och sin purpurmantel breder —
dit ner väg till glömskan leder.

Du och jag, som syndat, lidit,
syndat, lidit med hvarandra
och som världens tungor klandra,

fast till blods vi hafva stridit —
vi få ro i glömskans hallar,
öfver hvilka hafvet svallar.

Mjukt vår svepning tången väfver
och vår bädd blir djupets klyfta —
ingen vid vår graf skall snyfta.

Blott den dyning hafvet häfver
skall från oss, de döda, bleka,
som en hälsning lifvet smeka . . .

SÅNGEN OCH VÄRJAN

Sången.

— Vid O. D:s femtioårsjubileum. —

TYSTNAD öfver Edens lunder,
allt i dröm och hvila sänkt —
en af dessa aftonstunder
Gud som lifvets fullhet skänkt.

Till en ros i daggigt glitter
fjärilns hvita vingpar rörs,
dock ej minsta fågelkvitter
än i Edens skogar hörs.

Men när första mänskoparet
kysses allra första gång —
hör ur myrtenlundar svaret:
näktergalars ljufva sång.

Sången föds, när kärlek vaknar,
sången föds, när kärlek dör:
hjärtat, när det jublar, saknar,
fröjd och sorg i toner strör.

*

Heliga sång, all den friskhet, du gömmer,
all den eld, som bor i hvar ton, i hvart ord —
det är återskimret från Eden, som tömmer
sin glans öfver syndfull och fläckad jord,

Heliga sång, det är du som bevarat
gudomens gnista i människobröst,
frihetens eld har du tändt och besvarat
våldshärskarbud med din flammande röst.

*

Ännu öfver världen susar
Islands skalders höga sång,

som en nordanstorm det brusar —
doft af furuskog och tång,
sköldars klang och hvin af svärden,
allt i dessa toner bor,
mäktiga som Odin, Tor —
varma som den egna härden.

Kristus kom. Och sångens ljud
blefvo smekande och stilla,
blicken sökte upp till Gud
ifrån världens ve och villa.
Ond var tiden, hård och vrång,
pestförgiftad lifvets källa,
kyrkan ville fria, fälla —
då kom Luthers ord som sång.

Ekande kring världens hörn
frihetshymnen åter sväller.
Det är Frankrike det gäller —
trikoloren krönt af örn.
Bloddränkt, sönderslitet, härjadt

härarna det dock betvang,
blef ur stridens flammor bärgadt —
lyssna, hör! — »*Allons, enfants . . .!*»

*

Lik en våg som sköljer
kvalmet från ett skär
och i skum det höljer,
friska sång du är!

Kom, o, sång att väcka
dröm från Edens dar,
kom som storm att släcka,
hvad af synd fins kvar!

Mjuk som fågelkvitter,
stark som åskans dån
är du ljusets glitter
långt där ofvan från!

Lys oss, värm oss, böj oss
också, om du vill,
men ur stoftet höj oss —
du hör himlen till!

27 sept. 1903.

Till värjan.

I denna nyttans värld jag älskar
klingans hvin
som snöhvit kvinnobarm, beslöjad
af musslin.
Som het burgunders blod, när det
i glaset strömmar,
ger värjans blåa glans sin färg
åt mina drömmar.
Vid tvänne klingors blixt, af stålet
återväckt,
en gången tid står upp i mera
brokig dräkt.
Den tiden älskar jag med fjädrar,
sporrar, sammet —
den stiger som en syn ur gråa
landsvägsdammet,
där automobiln kör kapp — af seklet
en symbol —

då cake-walk kallas dans, och hästen
görs af stål.
O, värld af skönhet, du, som sjönk
vid himlaranden,
när tiden mättes ut blott med
den gyllne sanden,
som genom glaset gled, och flammröd
aftonglöd
sin mantel bredde ut kring kärlek,
hat och död.
Af blod du märken bär på dina
hvita händer,
som format mästerverk, och nutid
blicken vänder
med afsky från dig bort — skenhelig
glömmer den,
att seklers synder gå som människors
igen.
Nej, skuggorna stå kvar och våldet,
tyranniet —
i blod man kväfde nyss vid
Nevan frihetsskriet.
Och kriget blifvit slakt — batalj
det fordom var,
när värjan gaf sin glans åt segrarens
standar.

Förr klingor höllo vakt kring friheten
och tronen —
nu vapnet har bytt form och är
maskinkanonen.
Nej, värja, smidig, stark, på tappra
minnen rik,
ur skidan trotsigt flyg — du strålar
romantik.
När klart din skarpa spets i blåhvitt
månljus lyser,
den hand, som klingan för, barmhärtighet
ej hyser.
Ett utfall, en parad. Riposte! —
en klinga sprang,
men kvar står musketörn, den
käcke d'Artagnan.
Din stämma är musik. Hör, hur
den klingar sången
från man i kappa svept, i skuggan
af balkongen.
En guldblondhårig dam poetens hjärta
vann —
hans namn är Cyrano, och hennes
är Roxane.
Se, värjan gnistrar fram liksom
ett ädelt smycke

ur konstrikt gjord ballad — hans
sista skaldestycke.
På lek han sina rim ur klingors
rassel tar,
när snabbt han fångar upp en värjstöt
eller par.

Så, kom då, värja, du, och sjung
om gamla tider,
om plym i blodets färg, om
rendez-vous'n och strider!
Lys upp med fackelglans från
renässansens dar,
hvad som af skönhet fins ännu
i världen kvar!

8 febr. 1905.

ORMEN

HON nitton år och blond och skön
som Venus i antikens dagar.
Han ung jurist i höga kragar,
i lagen styf, i kärlek grön.

Men hör nu på, om det behagar,
hur Amor, listig som en katt,
när han en liten råtta jagar,
förstår att få i hjärtan fatt.

Hon bor på landet med sin mamma,
han bor bredvid i pensionat,
ty fast han står på extra stat,
tar han semester med detsamma.

Och nu han bor på sommarnöje,
han vältrar sig i frodigt gräs
och ser på svalornas fransäs —
allt med ett gladt och soligt löje.

Men går det lilla blonda trollet
i snöhvit sjömansblus förbi,
han suckar sakta då »Marie!»
och sneglar efter parasollet.

Och i att sucka rätt han gör:
ett stenhus äger hon i staden —
ifrån dess fönster ses paraden —
och pengar fås, när mamma dör,

Så blir han föreställd omsider —
det sker en afton ner vid strand,
när böljorna i kvällens brand
bli rosiga som nereider.

Och stjärnans glans och hafvets blått —
så han till henne hviska vågar,
när månen öfver skogen tågar —
har hon i sina ögon fått.

Hon rodnar, ögonfransen sänks,
men något svar blir ej förnummet:
hon pekar lekfullt blott på skummet,
som öfver strandens stenar stänks.

Från denna stund hans ro är borta,
han svärmar kring på enslig stig
och för med rim och meter krig
i sommarnätter ljusa, korta.

Men, ack, hans kärlek hopplös är,
ty än om flickan skulle flamma
för honom — hennes hulda mamma
en krona för Marie begär.

Ej en så'n där till middag viggas
af någon stackars fattig fan —,
nej, *greflig*, så är mammas plan,
när hennes barn till brud skall riggas.

Gud Amor dock förstår att draga
ett streck i räkning man gjort upp,
och denna gång sin mästerkupp
han gör i deras sommarsaga.

*

På himlen julisolen brinner,
ej minsta fläkt rör gräs och strå,
och lärkan orkar knappast slå,
blott bäcken sjunger, där den rinner.

De vandra genom hagen fram —
hon låtit sig af honom locka
dit in att röda smultron plocka,
som ej berörts af vägens damm.

Här hasselns grönska skuggar öfver
två människor, som lärt förstå,
att för att himmelriket nå
man Jakobsstege ej behöfver.

Så, plötsligt, under grenars galler
ett skri af fasa tystnan skär:
»En orm!... Min Gud, jag biten är!»
Och dödsblek hon i gräset faller.

Bort mellan blomblad ormen rinner...
Han knäböjd, skälfvande på hand,
strax letar märket efter tand,
tills han det lilla såret finner.

Där vaden kvinnligt mjuk sig rundar,
där lyser märket — strumpan bort!
Och se'n han gör processen kort:
han suger ormens gift och blundar.

O, hvilken dryck! . . . ej någonsin
mer sällsamt vin hans gom fått njuta!
Och hvilken bägare! — att sluta
mot törstig mun ett bländhvitt skinn!

Nu ville Gud att i det samma
en gammal tant gick där förbi,
fick se notarien och Marie,
och skvallret strax slog ut i flamma.

Kring trakten den som vådeld flög:
»en orm, kan tänka! . . . stackars liten
i självfva vaden blef hon biten —
hur fräckt man syndade och ljög!»

Så gick det till, att hon och han
i skimret af gud Amors vingar
en sommarkväll fick växla ringar —
fast mammas dröm om grefven svann.

Men ofvan sängen i det rum,
där unga frun sin skönhet sträcker,
en gyllne orm en lampa räcker
och lyser nöjet blind och stum . . .

FRÅN SOLSKENETS Ö

Vildmark och haf!

Hur litet det behöfs, o, gud,
att känna lifvets fullhet slå
två armar kring en som en brud
och klarögd genom lifvet gå!

Min hund, min båt och mitt gevär,
och se'n jag trotsar hvarje sorg,
och på de nakna gråstensskär
jag timrar lyckans solskensborg.

En storm, som piskar kind i glöd
och öfver stäf i glitter står —
och sorgens svarta ros blir röd,
och hjärtat återfår sin vår.

Och vindens sus i gröna löf,
där skogsstig knappast trampad är,
men älgen sätter trygg sin klöf —
det vildmarkssång till hjärtat bär.

Jag har haft nog af konstladt lif,
af hycklad vänskaps lögn och svek —
nej, vildmark, haf och himmel gif,
och lifvet blir en munter lek!

Natur, du är det stora ord,
som skrefs som hjärtats första bud
och strålar hvarje vår på jord
i färger skrifvet ner af gud!

Så kom, när drifvan töar ned,
och lärksång jublar i det blå,
med ny en länk till lifvets ked,
tills jag hos dig skall hvilan nå!

Hvit natt.

När genom västerns gyllne port
kör soln med snabba fålar,
då natten ej betyder stort —
se, östern redan strålar!

Nej, aftonglans och morgonglöd
nu enas till en låga,
som brinner vackert purpurröd,
där hvita skyar tåga.

Nu lyser sol i midnattsstund,
och alla fåglar sjunga,
och i de silfverblanka sund
najader lekfullt gunga.

Nu mörkrets drott är bragt på fall
af junis drottning, ljusa,
och genom rymd af skär kristall
de vilda svanar susa.

De flyga öfver staden fram
i rosig gryningstimma,
där snart i gränden björkens stam
vid portarna ses glimma.

Med grönt står smyckadt hvarje hus
från kojan upp till borgen,
af blomdoft och af björkars sus
stå fyllda salutorgen.

Hvar åkarkamp, som lasset drar,
bär hoppets färg den dagen
och drömmer — har han drömmar kvar —
om gröna beteshagen.

Hvar lutad nacke, som du ser,
då lyfts vid dofter friska
och glömmer märken lifvet ger
i rödt af skonlös piska.

Dit ut, där skogen speglas grön
i vikens stilla vatten,
och trasten, utan sångarlön,
strör visor hela natten —

Dit ut hvart hjärtas längtan trår
att gästa sagans rike,
när natten hvit på berget står
och ej i glans har like.

Dit ut att vid din flickas arm
i gräset blomstren leta,
som blomma helst på läpp och barm
och långa kyssar heta!

Skyar.

I dag står luften skälfvande varm
och fjärdarna ligga stilla,
pärlemorglänsande, himmelspeglande.
Sakta, sakta kommer den lilla
hvita slupen mot herrgården seglande,
syns som en mås från min fönsterkarm.

Haf och himmel, skog och rymd!
Sommarhvila från hat och strider,
ljuf du är som svalors kvittrande
öfver nästet i junitider,
klar du är som fjärdars glittrande —
hvarför blir du af skyar skymd?

Du, mitt härliga, vackra land,
hvarför skall splitet ditt hjärta stycka?
Blås, o hafsvind, stark och renande,
molnet bort från vår framtidslycka!
Sveriges genius, kom du enande,
smid till styrka de lösta band!

Trollspel.

GYLLNE aftonglans på stilla vatten,
här och där ett stänk som af bordeaux,
tills den kommer med sin pensel natten,
målar allt i drömmens djupa blå.

Tystnans fågel breder vingar mjuka
öfver marken, höljd i dimmans skir,
och mitt hjärta, det af lifvet sjuka,
nästan friskt af nattens skönhet blir.

Sagans ö min skärgårds ö är vorden —
aftonstjärnan tänds vid skogens rand,
hafvet sjunger sakta då för jorden
om sin längtan efter ljungklädd strand —

Spelar sakta ... drömackorder susa ...
Men jag längtar till den svala ro,
som i hafvets famn, den silfverljusa,
under månskensnätter synes bo.

Julimorgon.

LIFVETS larmande orkester,
med vid sorgespel och fester,
tystnat för en liten stund.
Allt är stillhet denna timma
här, där hvita björkar glimma,
speglade i gröna sund.

Blå är himlen, solen skiner,
öfver mig i rymden hviner
svartögd svala, snabb och skygg,
samlande till lergemaket
under röda ladutaket
jaktens byte, mal och mygg.

Under mig, där hällen stupa
lodrätt tycks uti det djupa,
still i solen abborn står.
Jag kan se hans färger skifta,
se hans röda fenor vifta,
när i sakta mak han går.

In i viken löjan leker,
hennes blanka sida smeker
vassens rör och säfvens strå.
Som en blixt af silfverpilar
genom vattnet då det ilar —
strax därpå hörs gäddan slå.

Ut från vikens badhus simmar
nu en hafsnymf, ryggen glimmar
gyllenhvit i morgonljus.
Skrämda lyfta ett par änder,
när hon ut mot fjärden vänder —
själf en svan i böljebrus.

Fjärden legat hela tiden
som en våd af ljusblått siden,
vattrad af en vind ibland.
Men nu kommer morgonbrisen,
sliter som i trasor disen,
lägrad nyss i hafvets band.

Det blir lif. Reveljen klingar
ur en sky af hvita vingar.
Purpurnäbbad tärna slår
som en blixt från himlabågen
snöhvit ned i gröna vågen,
så att skum kring bröstet står.

Ute längst, där hafvet glimmar,
stenkolsröken himlen strimmar
från en ångare, som styr
med en säker lots vid ratten
in mot hamn på skärgårdsvatten
ifrån hafvets äfventyr.

Styr din kurs i morgonljuset!
Här jag lyssnar glad till bruset
af de fria böljors gång.
Hvarje hårdt och bittert minne
stryker hafvet ur mitt sinne
med sitt solsken och sin sång!

En visa i juli.

DET är sommar, julisol,
honung doftar ängen,
syrsan gnider sin fiol
under blomsterhängen.

Fjärden blånar, gäddan slår
ibland vass i viken,
svalans flykt från jorden går
in i solens riken . . .

Kom, min kära, tag min hand,
det är lifvets månad,
trasten slår från andra strand,
sjunger älskogs trånad!

Månen stiger, röd och rund,
öfver stilla vatten,
och som flor kring gröna sund
sjunker julinatten.

Öfver taggig barrskogsrand
kvällens stjärna glimmar,
och i hennes silfverrand
andkulln ljudlöst simmar.

Öga, slut din silkesfrans,
lilla hjärta, luta
dig mot mitt, tills dagens glans
purprar österns ruta!

Augustinatt.

På planen utanför mitt hus,
hvars hvita taklist svalbon kransa,
i månskensnattens silfverljus
jag ser hur gårdens flickor dansa.

Helt hvita lysa nakna ben
och snabbt sig röra bara fötter,
som vants att flyga öfver sten
och öfver vildmarksskogens rötter.

De svinga sig så luftigt lätt,
och ingen syns i takten fela —
de dansa på ett älflikt sätt,
och syrsorna i gräset spela.

Inunder ekarna vid strand
en snöhvit häst helt ljudlöst betar
och lyfter hufvudet ibland
och lyssnar ut mot tysta vretar.

Men ändlöst vidt sig sträcker fjärd,
som ligger blank liksom en spegel,
och öfver djupets stjärnevärld
står drömmande ett bländhvitt segel.

Och i min själ det kännes då
som hat och sorg till aska brunnit,
som om den ro, jag längtat nå,
vid hafvets aftonsång jag funnit.

Höst i luften.

Se upp i rymden! Ur ditt unga bröst
en suck jag stiga hör: o, det är höst!

Ja, sommarn, sommarn dör i detta nu —
den bleknar, hvirflas bort som jag och du.

Se upp i rymden: genom klarblå våg
mot södern styr i fylking vildgäsståg.

Men innan dess, förr'n solen tagit slut,
och blomstren lekt det sista paret ut —

i vin, som flammar, tömma du och jag
det spröda glaset ut i djupa drag;

för solkenslycka bland de nakna skär,
för haf, som speglar stjärneblossens här —

för nordens sommar, liksom lyckan kort,
när den på vingar bärs i natten bort!

Gamle jägmästarn.

Morgonvandringen är slutad —
öfver frosthvit mark den gick —
nu bekvämt i länstoln lutad
drömmer han ett ögonblick.

Brasan, tänd af flinka händer,
kastar öfver rummet ljus,
och han hör ur röda bränder,
när han lyssnar, skogens sus.

Trollska röst från svunna dagar,
hur hans hjärta du betvang,
när i gyllenröda hagar
jägarhornet lustigt klang!

Skogens tystnad, skogens susning,
vårens liksom höstens glans
fyllt hans själ med yr berusning,
när som ungdomen var hans.

Och fast blickens glöd nu mattats,
pannan fårats, skägget blekts,
aldrig han af sorgen fattats,
när af skogens sång han smekts.

Friluftslif när östern flammar
lika röd som ljungens blod,
morgonluft bland furustammar —
du gaf hjärtat eld och mod!

Någon enda gång kanhända,
när han trött och ensamt drömt,
har en suck han kunnat sända
flickan, som han aldrig glömt.

Här i jägmästarbostället,
enkelt, landtligt, utan flärd,
som en ungbjörk ifrån fjället
skulle hon lyst upp hans värld.

Men lik mycket! Pipan blossar,
höstens stilla ro är hans,
och han klappar sina gossar
skinande i snöhvit glans.

Min sommarö i vintersnö.

MIN sommarö i vintersnö
så tyst i solen hvilar,
när jag kör upp från frusen sjö
emellan strandens pilar.

Ej fågelsång jag klinga hör
som förr, i sommarns dagar,
och intet flickskratt tystnan stör
i vinterhvita hagar.

Som putsadt silfver solens klot
i hvita rymden blänker,
och när en kvist min häst kör mot
ett regn af silfver stänker.

Men tyst är allt. Ej knäpp, ej knyst:
hvar pratsam bäck är frusen,
och byn där uppe ligger tyst
med drifvor omkring husen.

Den lyser röd på bergets kam —
hvar lada riktigt flammar —
där tittar ock min stuga fram
emellan apelstammar.

Min trädgård står af blommor full —
syreners snö de härma —
men fjärilar i hvitt och gull
ej mer bland träden svärma.

Och tyst är bofinkshannens röst
och kornknarrns ibland säden,
men djuprödt lyser domherrns bröst
ur rimfrosthvita träden.

En sagostämning växer stark
kring gården och kring huset —
nog smyga öfver snöhöljd mark
här troll i måneljuset...

Mitt glada, röda sommarhus,
när minnets riglar springa,
ånyo hör jag sommarns sus
och kära röster klinga!

Ånyo bordet dukadt står
så hvitt i gröna gräset,
och det är sol, och det är vår
och böljesång kring näset!

"DET GAMLA GARDET

. . . Dör, men ger sig icke."

»Är nu bunkalaget samladt —
ödets ärriga soldater,
som, när allt i lifvet ramlat,
tagit tjänst i Bacchi stater?

»Om så är — brylåen tänden,
fyllen remmarna på bordet,
tobaksmoln mot taket sänden,
lyssnen se'n till mästarordet!»

Bröderna fylla pokalen,
den strålar i gyllengrönt,
den lyser lockande skönt
i den rökiga, ljusfyllda salen.

Och röda näsor bli rödare,
när den tappraste bland män,
en riktig frimickelsdödare,
tar till orda på nytt igen:

»Käre, älskelige bröder,
I, som hafven lärt att skratta
åt hvar sorg, som jorden föder,
men hvar fröjd i locken fatta —

»här I sen för första gången
ynglingen med vemodsdraget
öfver blick, i drömmar fången,
med i gamla bunkalaget.

»Ännu hvit och fin är pannan,
kinden som en vacker flickas —
räck åt pilten fyllda kannan
och i botten skall den drickas!

»Kärleken, som honom kväljer,
då af vinlöf skuggas öfver,
och för hvarje klunk han sväljer,
kvalet i sitt bröst han söfver.

»Se på oss du, unge broder,
hvitt är håret, näsan färgad,
men ur kärleks lömska floder
är vår lyckas farkost bärgad.

»Vinet gör oss ännu unga,
flickor gamla bli med åren.
Bort med flickan! — Må vi sjunga
'sof i ro!' vid kärleksbåren.

»Äran säger du? Jag tackar:
mjuk i ryggen, stel i bena,
krypa upp för alla backar,
falla ner på S:t Helena!

»Äran! Bubblor, hvilka skimra,
lysa för en stund och brista —
kan en tron du åt dig timra,
timrar du blott på din kista.

»Fyll pokalen! Töm dess safter,
sejdade af solens flamma!
Gamle gudars unga krafter
fylla hjärtat i detsamma.

»Kungariken kan du forma,
sköna kvinnor kan du famna,
själfva himlen kan du storma
och som gud på tronen hamna!

»Unge broder, kan du tveka
byta ledsnad och bekymmer
mot den värld, där nymfer leka,
och som lifvets fröjder rymmer?»

Då med glimmande ögon stiger
den unge upp på sin stol,
pokalen åt Bacchos viger —
lifvets strålande sol.

Och ljusen i salen flämta
vid bifall som bryter ut —
som stormklockor glasen klämta
mot hvarann i denna minut.

De ringa till storm mot det släkte,
som hänger i tiden läpp
och kallas nyktre och väckte,
stödde på ledsnadens käpp.

De ringa till storm mot de fala,
som hafva Mammon till gud,
mot öfverkloka och hala
vid remmarnas klocklika ljud.

Men som åskmoln röken hvilar
öfver det gamla gardets lag,
som skjuter med skämtets pilar,
tills natten ljusnar till dag.

TVÅ PROSADIKTER

Diana.

SNART skall jag återse er, stämningsfulla gryningsstunder, då den rödgyllne skogen, lätt pudrad af rimfrost, fylles af jaktens hela brusande lif.

Mot den silfvergrå morgonhimlen, lysande som vådeld i öster, stiga hundarnas gälla skall och smattrande hornsignaler.

Det spröda gräset knastrar under den trampande jägarens sulor, haren, som börjar fälla sin brungråa sommardräkt, spetsar öronen och flyr för drefvet, för att plötsligt, där nere i dälden, göra ett väldigt luftsprång, träffad af de dödande haglen.

O, I festliga höstjakter, I återkommen med det flammande lefnadsmodet, med alla dessa tusen lockelser, som skogen gömmer, när asparnas röda blad äro spillda som blodsdroppar öfver den frostigt hvita marken, och luften, genomskinlig som aldrig annars, är frisk och ren som de i mossan gömda källornas vatten.

Men alltid, när I kommen för att med oemotståndlig makt fresta mig till dagdrifverier i skogen — alltid fören I med er minnet af Diana — min Diana.

År ha gått, år af kamp och lidelser, af svikna illusioner, fåfäng sträfvan, men när jag drar undan täckelset, som döljer det flydda, då, Diana, ser jag dig åter lika frisk och kysk, lika öm och jungfrulig, som när du första gången mötte mig i den klara septembermorgonens sol vid den utblommade vildrosbusken, inne i den gula, tysta skogen.

Du var sexton år, och jag var nitton.

Vid första blåa skymt af dagen smög du ur bädden för att sedd af ingen följa mig till mina jakter. Ormlikt som indianer smögo vi genom skogens barrdoftande gångar, öfver hedarnas ljungblommande mark. Jag lärde dig skjuta orren i flykten. Och stödd i oskuldsfull hängifvenhet mot min arm, lyssnade du med halföppna läppar, som visade tändernas pärlrad, till mina improviserade dikter, födda af lyckan och stunden.

Tänk, Diana, om världen vetat, att den välväxta, blonda lilla ungen, som nyss sluppit ur pensionens häkte, dresserad i frihet följde en nittonåring, yr som en lössläppt fåle, i skog och mark för att jaga tjäder och orre!

Men världen fick aldrig veta det.

Skogen bevarade vår hemlighet och vår lycka.

Den log och blundade.

Men så, när du skjutit din första orre, och den låg där, hjälplös och blödande, piskande mossan med de bruna vingarna, hur grät du icke i barnslig förtviflan! Hvart tog då jaktens gudinna vägen? ... sväfvade hon bort mellan de gyllene grenarna, i den genomskinligt bleka luften, lämnande kvar på marken en liten sextonårig kvinna med de stora, dunkla ögonen fulla af glimmande tårar?

Ack, Diana, både du och jag ha gråtit bittrare tårar sedan dess! Den muntra jaktens dagar äro förbi. Skogen har behållit vår lycka. Vi kunde icke, vi förmådde ej bära den med oss ut i världen.

Den var för lätt, den föll till spillror mellan våra händer, blef till bleka rosenblad, som dock ännu — trots åren — bevara sin första betagande doft.

Död och lif.

JAG gick hem genom skogen.

Och det var långfredagsafton.

Aldrig hade jag förnummit en sådan stillhet. Så långt min hörsel kunde nå — ingen lefvande varelse, intet ljud. Till och med det oroliga hafvet låg dödt och stilla där ute i fjärran mellan de bruna skären och de blanka hällarna. Och snön — aprils hvita snö — lyste här och där mellan träden som stycken af en sönderrifven svepning. Min fot sjönk ljudlöst ned i en mjuk matta af höstens vissnade, våta löf. Och skymningen föll omkring mig, lätt och grå som falaska. Det var som vandrade jag in i dödsriket, fjärran från lifvet, med döden glidande fram vid min sida.

Så kom jag att vända mig om på den smala skogsstigen, där furornas rötter lågo hårda och glatta, som förstenade ormar.

De nakna löfträden längre bort bildade med

ina svarta grenar ett jättehvalf, och bakom detta rann vårhimmeln i solnedgångens flammor. Och not denna bakgrund af röda flammor och guld reste sig på en klipphöjd bortom heden ett kors. Då flammorna bleknade, glänste kring ett törnekrönt hufvud en gloria af vårkvällens sista strålar. Det var frälsaren. Och sakta ljöd till mig, där ag stod in i skogen, från bleka, smärtförvridna äppar:

— Det är fullkomnadt!

Jag stod alldeles stilla, utan att andas. I samma ögonblick ringde det till helg i den lilla bykyrkan.

*

Då jag påskmorgonen gick ut i skogen med den jag älskade, hade det stora undret skett.

Marken var rensad från snösvepningens rester. Den lyste af hvita, blåa och gyllene blommor. Och ur hagen, där björkarnas toppar skimrade i violett, sjöngo vårens alla fåglar:

— Kristus är uppstånden!

Bäckarna sorlade det, och hafvets jätteorgel, som vi nu hörde tvärs igenom den tjocka furuskogen, brusade i triumf:

— Kristus är uppstånden!

Och då såg jag åter framför mig det bleka hufvudet, inramadt af silkesglänsande brunt hår, ur hvilket blodet droppade, men den smärtfylda munnen log, och törnekronan hade förvandlats till en krans af det eviga lifvets hvita rosor.

Och stilla hviskade mitt hjärta:

— Ja, visserligen — Kristus är uppstånden!

HYLLNINGSDIKTER

Till Konung Oscar på 75-årsdagen.

SLÅR pilten upp historiens blad,
han Sveriges konungar möter —
en harneskglänsande hjälterad
bland fanor, svärd och musköter.

Där dåna pukor, där blixtra skott,
och blod på slagfälten strömmar:
med blod då murades riken blott,
ur blod växte härskardrömmar.

Det stormaktsvälde, som klingor byggt,
dock föll som bränder tillsamman,
men *Sverige som är* stod starkt och tryggt
upp ur den härjande flamman.

Den dröm, af Gustaver och Karlar drömts,
har jordats af nya tider,
och fram öfver mull, där de tappre gömts,
som segrare plogen skrider.

I blom, o, konung, ditt rike står,
och skördar för vinden gunga,
och när i de susande parker du går,
om lycka fåglarna sjunga.

Det är som ville de visor strö
för sångarn med kungakrona,
som i drömmar står vid sin Mälaresjö
och hör Sagas gullsträngar tona.

Eller längtar du hän till haf och storm,
som musik till stroferna sätter,
när vältrande sjö ger rytm och form
åt din dikt i stjärnklara nätter.

Hvar fick du, o, konung, din makt ifrån
att hjärtan så kunna taga?
Jo, den är sångens och hafvets lån,
och därför ljus blef din saga.

Du konung är. Men det är ej nog:
för kronan man bugar bara.
Nej, mannen det var, som hjärtan tog —
dina ögon, de varma och klara.

I dem vi läsa det konungabref,
som himmelen själf har dig gifvit.
»*I kärlek din makt*», den Allsmäktige skref,
och därför så älskad du blifvit.

Ditt hjärta, som tändts i diktareglöd,
har renats af sanningens lågor,
och därför räckte du hungrande bröd
och stillade sjukbäddens plågor.

Och stode nu allting vårligt och skönt,
och doftade blomstren på ängen,
nog smyckade folket din tron med grönt
och vifvors gyllene hängen.

Men fastän nakna stå mark och lund,
och sjön ligger blank och frusen,
upp till din kungssal gå denna stund
välsignelser ifrån tusen.

Som regn af violer de falla ned,
som hvit syren på din ruta de glindra,
när öfver skogar och skärgårdsled
i vinternatten stjärnorna tindra . . .

Till Gustaf Adolfs brud.

Solsken öfver hufvudstaden,
glitter öfver strömmens djup,
när ur rök från kanonaden
skymtar tredje Gustafs slup.

Sveriges örlogsvimplar glimma
genom krutmolns ljusa tyll.
Ingen strid! I denna timma
lifvet är en glad idyll.

Skeppsholmsbatteriet sänder
blixt på blixt mot strömmen ut —
glädje endast flamman tänder
af den brakande salut.

Englands lejon-leoparder,
Sveriges lejon — än ej dödt! —
gult och blått förenadt varder
med Britanniens purpurrödt.

Se, i slupen hvitt det glimmar —
det är Gustaf Adolfs brud.
Som en svan mot trappan simmar
slupen klädd i kunglig skrud.

Tyst är allt, saluten tiger,
tills den hvita sidenskon
uppför svenska trappan stiger
till den gamla Logårdsbron.

Då med ens får fria tömmar
längtan som i hjärtan bor —
ut i rymden jublet strömmar
som en stark och mäktig kor.

Ifrån Söders höjd och branter,
ifrån gator, däck och kaj,
ifrån alla håll och kanter:
lefve, lefve drottning Maj!

Ty fast inga lärkor sjunga,
fast syren och hägg ha dött —
vivat hon, den ljufva, unga
framtidsdag i rosenrödt!

Hit från England ryktet förde
bud om hjärta, ungt och godt,
och ditt lof vi sjungas hörde,
hur du sorg och nöd förstått.

Först och främst så var det kvinnan,
som med storm hvart hjärta tog;
diademet kring furstinnan
lät du icke vara nog.

Ljust och gladt, som maj i lunden,
när konvaljerna slå ut,
klang ditt namn från första stunden —
därför — vivat och salut!

Se, den svenska hufvudstaden
sträcker hyllande sin famn —
hör, ur jublet, kanonaden
stiger Margaretas namn.

Svenska flagga, märkt af striden
ifrån blodigt vunna slag,
sänk för henne nu ditt siden,
som blir vår från denna dag!

9 juli 1905.

Till svenska flottans diktare.

När hafvets gröna bölja slår
mot kosterns stäf med jättehand,
och brottsjön öfver skäret står
som en kaskad i morgonbrand —

då, konung, har jag mången gång
förnummit som en återklang
utaf den friska, svenska sång,
som ur ditt ädla hjärta sprang.

Hvad vackert du åt språket gaf,
när pennan öfver arket gled,
du hämtat från det fria haf,
där en gång Gustafs flotta stred.

Din sjömanssjäl, så stark och öm,
så manligt käck och full af hopp,
lät flaggan då i skaldens dröm
gå öfver döde hjältar opp.

Med roparn stod du i din hand
på diktens stolta skyfregatt
och styrde ut mot hafvets rand,
i drömmarnas och vårens natt.

Och se! — på hafvet, silfvergrått,
en flotta sakta mot dig sam,
och tretungsmärket, gult och blått,
högt lyste öfver skeppens stam.

Ej hördes minsta böljebrus,
ej syntes skum för någon bog,
där denna flotta fram i ljus —
en flock af hvita svanar — drog.

Ditt diktarord i natten ljöd,
och däcken fylldes då af män —
vid första glimt af morgonglöd
i hafvet flottan sjönk igen.

Men i din själ den sjönk också —
i välljud stod den upp där ur,
att öfver hafvets vidder gå,
som suset ifrån högrest fur . . .

IN MEMORIAM

Carl Snoilsky.

Nu Humlegården står i sommarskrud
och barnen leka gladt på gula gångar,
högt öfver lindarna hörs lärkans ljud,
på blomrabatten fjäriln fjäril fångar.

Kastanjens knoppar sprängas, häggens doft
den ljumma luften med sin vällukt fyller,
och blomman, fågeln, ned till minsta stoft
den vackra majsoln med sin glans förgyller.

Allt strålar lyckliggjordt. Och dock så mörk
en skugga hvilar öfver allt det ljusa.
Ett namn helt sakta hviskar ljusgrön björk —
som svar fontänens pärlor Snoilsky susa.

I detta namn bor all den melodi,
som sammansmälts af skogssus, vind och vatten,
det kunde klinga ock som fågelskri —
vildfågelns, hvilken susar genom natten.

Nu står där inne tomt hans arbetsrum —
han gått från böckers rad och stora drömmar —
men fast den lyra, som var hans, är stum,
ur sångerna en evig ungdom strömmar.

Det jubel, hvilket lyfte det standar,
som sextitalets Fyrisungdom förde,
det återklingar likt en djärf fanfar
ur strofer, du från Snoilskys lyra hörde.

Italiens mörka skönhet stiger fram,
som af Cellini mejslad, ur hans händer,
tills skyhög fura på sin röda stam
hans längtan drager hem till svenska stränder.

I skaldens sång då väcks ur seklers blund
en rad af hjältar, Sveriges värn och ära,
och skotten ifrån Wittstock och Svensksund
till oss ett eko än om stordåd bära.

Och gratien ifrån tredje Gustafs dar —
oefterhärmligast af alla stilar —
den ligger öfver Snoilskys diktning kvar,
som daggen öfver ängens blomster hvilar.

Och om du hört hans egen röst en gång —
så djup och varm — förstod du hvad det gömde
det hjärta, som, när det slog ut i sång,
om mänskligheten vackra drömmar drömde.

I facklors skimmer och vid sköldars glans
jag ville sett hans stoft i jorden sänkas,
ty allt hvad ridderligt i lif kan tänkas
tog kött och blod i en gestalt som hans.

Schiller.

— 9 maj 1805—9 maj 1905. —

Majnatt. Sång af näktergalar,
Ilm, som glider tyst förbi
genom vårskogsgröna dalar
fyllda af den melodi,
som du sjöng, när på din panna
dagens glans en gång fick stanna.

Nu du bärs af kära händer
blek och kall ut ur ditt hus,
silfverhvit sig stjärnan tänder
ofvan majskyn, lätt och ljus —
skimret som en smekning faller
öfver grafkapellets galler.

Det är lifvets sista flöde —
fågelns sång och stjärnans glans —
det är blomman åt den döde.
Men för dig ej döden fanns:
med den majdag, hvilken randas,
skall din sång med lärkans blandas.

Hvad odödligt är skall lefva,
höljet måste bli till stoft,
men din själ i sång skall sväfva
fjärilshvit i rosendoft —
vårens storm och morgonglöden
det är Schiller efter döden.

Sancta Birgitta.

I ROSENDELUNDEN på Finsta gård,
där ån under pilar strömmar,
hon slumrar, jungfrun, i änglars vård,
och drömmer heliga drömmar.

Hon ser Guds moder i purpurskrud
på hvita vårmoln sig sänka.
En krona bringar hon med från Gud —
i guldet stenarna blänka.

En sten är sanning, den flammar klart,
barmhärtighet är en annan.
Och jungfrun värmes så underbart,
när ringen fästes kring pannan.

*

Ur medeltidens mörker
lyser en kvinnogestalt,
hvars lefnad med Kristi lära
i ödmjukhet sammansmalt —
beata Birgitta, ora pro nobis!

Hon torkade nödens tårar,
hon delade andras sorg,
hon förde sanningens talan
i mäktiga herrars borg —
beata Birgitta, ora pro nobis!

Hon satt vid frälsarens fötter
och himlarna öppnas såg,
och därför i trosstark gärning
Guds eviga godhet låg —
beata Birgitta, ora pro nobis!

*

För länge sen nu multnat hennes ben,
men mässor sjungas än till hennes ära,
den gyllne bokens blad för evigt bära
sitt vittne om, hur hon var from och ren.

Hvad gör dock, o Birgitta, att du blef
som helgon nämnd och firad efter döden? —
din rätta storhet ingen påfve skref:
den lyser gyllenvarm som aftonglöden.

Till hvarje hjärta, som ej har försmått
det ljus, som från din helgonsaga strömmar,
har du i kvalets stund med lindring gått
och glömska skänkt och ro med nattens dröm-
mar . . .

SVENSKA FÄRGER

Svenska lejon . . . !

Svenska lejon, du, som sof bland tälten
på troféer, vunna med ditt blod,
du, som gick på isen öfver Bälten,
har du mistat allt ditt gamla mod?

Säg, när lärde du att sloka svansen,
vifta med den för att slippa slag?
Öfver dig låg hittills krigarglansen —
skammen höljer sig från denna dag!

Är det möjligt, att ett folk kan glida,
sjunka så i egennyttans dy,
att det glömmer det haft svärd vid sida
och en ära ljus som morgonsky?

Är det möjligt, att ett folk vill tigga,
där det ännu stolt befalla kan?
Är det möjligt . . .? Så låt Norge ligga,
men i Sverige, *svensk*, du vare man!

Rif ur flaggan unionens tecken,
det är skam det längre sitter där!
Nu det lyser som den enda fläcken,
som vår gamla svenska flagga bär.

Upp, mitt folk! Som förr låt eldar låga
flammande från berg och skogig ås.
Pil på strängen till vår svenska båga,
när af skymford fosterlandet nås!

Sverige, Sverige, blifve lystringsordet,
och du redt dig förr med det, mitt land!
Blir från fjäll till sund *en* man du vordet,
värna svenskarna nog egen strand.

Därför, gamla lejon, res din manke —
stark och tung är ramen, blott du vill.
Sverige först och sist din enda tanke —
skymfas det, i Sveriges namn slå till!

7 juni 1905.

Till en svensk student.

Så blef det, min gosse, du och jag,
som stodo de sista på skansen,
när svenska flaggan en junidag
sjönk sakta i aftonglansen.

Den sjönk som en vingskjuten fågel ned,
föll dödstrött i veck tillhopa —
de färger, som ledt våra kämpande led
till segrar mot halfva Europa.

Men minnet är till blott att spottas på
och bragderna blott för att hånas —
hvad som en gång vanns af den gula och blå,
af den röda saklöst skall rånas.

Den svenska flagga, som sjönk i dag,
den ströks ej af fiendehänder
i ärlig kamp, efter brinnande slag —
nej, den ströks af vänner och fränder.

Den lämnades ut af vårt eget land —
en duk och två färger bara! —
och ingen lyfte sin knutna hand
att dess slitna siden försvara.

Den ene satt liknöjd och öfvermätt,
den andre satt kall vid bordet,
den tredje skrek blott på Norges rätt,
men *Sveriges* fick aldrig ordet.

Så kom, att i flyende junidag
den blef ifrån stången struken
vid trastens vemodigt djupa slag,
den kära blågula duken.

Molnet.

FAST septemberluften är hög och klar,
och höstsolsglansen staden förgyller,
det djupaste allvar hvart hjärta fyller,
och man bidar i oro ett svar — *ett svar!*

Det innebär allt — lif eller död.
Skall som glädjens klockor det budet klinga
eller med stormklockans dofva toner ringa —
blir det natt öfver nord eller morgonglöd?

En skugga faller nu öfver jord.
Det är krigets örn, som med vingarna bredda
drar fram öfver marker, af frost snart svedda —
han syns öfver Mälarn och klippstängd fjord.

Skall han vingarna sänka eller ställa sin flykt
mot fjärran vidder — det frågan gäller.
Men om i norden den väldige fäller,
stå fast mitt folk, stå enigt, stå tryggt!

Du fallit undan, du ringa begärt,
men vägras ock *detta*, din rätt du tage —
så visst dig svenska namnet är kärt,
beslutsamt som förr du svärdet drage!

Men bed innan dess, att molnet, som står
öfver norska fjället och svenska hagen,
svinner hän i den gyllne septemberdagen
som en åskby drar bort, innan blixten slår.

Karlstadsdagarna.

Rena färger!

Nu sjunker natt, och dagen gryr
i daggig glans, med luften ren,
och nattens dröm, den onda, flyr
för morgonrodnans purpursken.

Men när, mitt folk, af sol du väcks,
och nattens sista skugga går,
i flaggan, som för brisen sträcks,
du ser att Sverige ensamt står.

I duken tecknet mer ej finns
på att en bror du en gång haft —
och därför glöm och *ett* blott minns:
att lita på din egen kraft.

Din gamla flagga mer är värd
än den som ströks från stången nyss:
den gamla blåst bland tappra svärd
och fläckats ej af Judaskyss.

Ej något märke finns i den —
som himlens blå är hennes fält —
men korset känner du igen:
det lyst vid Lützen och på Bält.

Så lyft din panna, ryggen rak,
se dag, som kommer modigt an:
bor trohet under svenska tak
i farans stund *ett* folk, *en* man.

Den rikedom af Gud du fått
i våra berg och hjärtan lagd
den lyse dig — som gult och blått
till krigisk eller fredlig bragd!

På svärdets fäste eller plog
din fasta hand lägg lika trygg
och under furorna i skog
som förr i kärlek hemmet bygg!

Och faller solen rikt därpå,
eller om stormen når din strand,
kan lugn du mot din framtid gå —
ditt blir det dina fäders land!

Vår gamla flaggas nya dag.

BLÅS, gamla flagga, ut i dag
med sus af vingar unga —
du lyst oss förr, från slag till slag,
i ofredsdagar tunga.

Du lyst oss förr i nödens stund,
i segerns ljusa timma —
vid Lützen, Narva och Svensksund
sågs dina färger glimma.

Och hvar det blänkte fram ditt kors
i gult på högblå botten,
bröt hären, hejdlöst som en fors,
mot svärden fram och skotten.

Ett folk stod fylkadt till ditt värn,
ej fläck på dig fick finnas,
blank var du som en rustnings järn —
din forntid stolt vi minnas.

I dag de flyga upp på nytt,
de gamla färger kära,
att — sedan skuggorna ha flytt —
i sol vår framtid bära.

De hälsas ej med sköldars gny
och ej med klang af svärden,
när under snötung vintersky
de stråla ut mot världen,

Men hela folket samladt står
och lyssnar tyst till suset,
när Sveriges gamla flagga går
mot skyn i morgonljuset.

Stig högre, högre flagga då,
blås, morgonvind, i vecken,
att gyllne korset synes stå
på himlens blå som tecken!

Och du, mitt folk, ur dvalan väckt,
gå fram mot nya tider —
din lyckas stjärna är ej släckt,
den tändes nu omsider!

1 nov. 1905.

HELG

Nyårsnatt vid hafvet.

När tunga snömoln af fantastisk form
bort liksom skuggor ifrån fästet drifva,
en vik i lä, blank som en etsad skifva,
ett ögonblick klart speglar stjärnehären . . .
Där ute hafvet tumlar fram i storm
och ryker öfver vinterhvita skären.

Jag står vid stranden och min tanke flyr
från stillnad vik ut mot de hemska brotten,
som genom stormen dåna liksom skotten
ifrån kanoner, hvilkas sikte styr
den makt, i hvilkens starka hand blef gifvet
att kämpa mot och öfvervinna lifvet.

Jag ser, där bränningen i rymden yr,
ett skepp, som undan stormen länsar — rifvet
är hvarje segel — hjälplöst, öfvergifvet
det kämpar emot hafvets vreda makter.

In öfver relingen stå katarakter
af genomskinligt, blekgrönt, skumhvitt vatten.
Liksom ett såradt djur hvar planka kvider,
och öfver däcket skeppslanternan sprider
sitt bleka ljus. — Och det är nyårsnatten.

Och ur mitt hjärta ångestböner stiga
för dem därute, hvilka varsna land,
se ljusen vinka från en älskad strand,
men bita läpparna till blods och tiga,
ty öfver dem är dödens knutna hand.

Jag känner fasan, hvilken genomisar
hvart sjömanshjärta: att vid hemmets dörr,
där skogen susar sagor ifrån förr,
förgås i stormen, som ej misskund visar!
Jag deras blickar ser, hur fast de nitas
vid denna kust, som hägrade för dem
på fjärran haf i glansen från ett hem —
och nu från kära armar plötsligt slitas!

Men se — en ängels vinge vidrör ratten
mitt hjärta skälfver i ett jubelskri!
Se, skeppet klarar skäret — och förbi
är faran, dödens makt är bruten,
den hemska synen som en dröm förfluten,
och stormen ljuder som en symfoni —
en lifvets hymn i bistra nyårsnatten . . .

Legend.

SE, stjärnorna flamma i frostklart blå
som tända facklor i natten,
men svarta furuskogarna stå
vid älfvarnas mörka vatten.

Det lyser i kyrkan. Hvar julenatt,
när byarna rundt om sofva,
de döda stiga ur grafvarna att
den födde förlossaren lofva.

Men allt är tystnad. Ej tonar sång,
och ingen ringare sätter
de stumma klockor med repet i gång
i stjärnklara julenätter

På knä kring altarets röda rund
i hvita svepningar ligga
alla de döda i midnattsstund
och försoning vid korset tigga.

Då träder för strålande altare fram
ett barn, och när orgeln brusar:
se, Guds eget heliga dyra lamm!
en suck genom hvalfven susar —

befrielsens suck från lättade bröst,
som ro ej funnit i mullen,
men våndats och kvidit, när storm om höst
strött lindarnes löf kring kullen.

Så brusar orgeln ett ljust ackord,
och bort församlingen svinner,
den sjunker tillbaka i kyrkogård,
men julnattens stjärna brinner.

Den strålar öfver de lefvandes hus,
den lyser öfver de döde
och kastar genom tidernas brus
från Gud sitt skimrande flöde.

Hvita stjärnor.

I.

MED hvita stjärnor, som om jul
ur rymden sväfva ned,
där följer till det minsta skjul
en ängels önskan med.

»Var lycklig jord! Slå ut i blom
hvart kärleksord i knopp
och, där en härd står mörk och tom,
tänd eld, som lyser opp!

Må hatet dö i denna natt,
hvar dörr må öppen stå,
och ut må kärfven blifva satt
åt skogens fåglar små!

Stig ur palats och låga tjäll
mot skyn, du julens psalm,
du hymn till barnet, födt i kväll
på krubbans gyllne halm!»

Så fall då, vackra julesnö,
fall dunmjuk, lätt och tyst
och dina hvita stjärnor strö,
som änglarna ha kysst!

Låt jorden blifva hvit och ren
som en jungfrulig brud —
bär oskuldsglans och stjärnesken
i natten ner från Gud!

II.

Vill en strid du våga
för det rätta, sanna —
bada då din panna
i den stjärnas låga,
hvilken, när det fryser,
och när flingor snöga,
öfver världen lyser
som Gud Faders öga.

Det är julens stjärna,
vackrast i mitt tycke,
barndomsminnets smycke,
som vill oskuld värna,
och som strålar sänder
ner i mörkrets rike
och i kärlek tänder
julljus för din like.

Hatets eldar röda
öfver världen blossa,
makten än kan krossa,
svaghet måste blöda.
Men ett barn skall bringa
friden in i världen
och med ljusets klinga
bryta sönder svärden.

Som ett löfte lyser
stjärnan genom natten
öfver frusna vatten,
öfver själ, som fryser. —
Vill en kraft du blifva
i det ljusets rike —
genom storm och drifva
sök en nödställd like!

När till ro du vaggar
kval och torkar tårar,

blomma hoppets vårar
öfver törnetaggar.
Och det kors, Han dragit,
du i rosor höljer,
när den väg, Han tagit,
du i kärlek följer.

Pingst.

Nu ringa klockor i skog och mark —
till gudstjänst liljorna kalla —
nu sjuder safven inunder bark,
nu växer våren sig stor och stark,
och fria fjärdarna svalla.

Så tag ett djupare andedrag
och fyll med vårluft din lunga —
gå ut i gyllene solskensdag,
till lärksång lyssna och böljeslag
och hör, hur bäckarna sjunga!

Se, omkring björken en gloria står —
en blekgrön kring hennes knoppar —
och där som vintern låg nyss på bår,
sin hvita mantel konvaljen slår,
beglänst af majregnets droppar.

Ja, ut att vandra i doft och sång —
i sol så länge du saknat!
Låt hjärtat ännu bli ungt en gång,
slå mellan himmel och jord en spång —
den store Pan har nu vaknat!

Och stig, du, framtidens unga dikt,
stig öfver klarögda släkten,
befria själarna som en bikt,
gör broderskänslan till brodersplikt
från purpurn till arbetsdräkten!

Bryt fram, du folkens flammande vår,
som grusar välden i stormar,
men helar frätande djupa sår
och omkring världen din strålglans slår,
när nytt ett rike du formar!

PÅ SKILDA STRÄNGAR

Öde.

HUR stod i dagar unga
ej kampens fält för mig i ljus!
Jag hörde svärden ljunga,
jag hörde stridens brus.

Men aldrig blef det draget,
mitt tappra drömda svärd —
jag läsa fick om slaget
vid dådlös sångarhärd.

Jag velat stormen pröfva
och trampa eget däck,
rundt alla världshaf ströfva
som sjöman, fri och käck.

Men min blef vikens spegel,
som aldrig klyfvas såg
af något vindfyldt segel,
som spänts för fjärran våg.

Och lyrans sifversträngar
ej blefvo klingors sus,
men doft från gröna ängar
och haf i stjärneljus.

Till Sveriges skyttar.

Det sägs, när August Blanche i drömmar satt
och på sitt folk och på dess framtid tänkte,
att, fastän höstkvälln sina skuggor sänkte
och öfver lönnarna föll stjärnlös natt,
han såg i morgonrodnans färger klara
sin tanke lysa med ett snöfjälls glans:
att folket skulle folkets land försvara,
så länge stycke kvar af Sverige fanns.

Väl är hans malmgård länge se'n försvunnen,
men ej hans vackra dröm i spillror föll —
af alltför starka garn dess väf var spunnen,
ty tråden — tanken genom tiden höll.
Den brast ej sönder, nej, den smiddes samman,
den härdades till stål i själfva flamman

från denna eld Prometeus en gång stal —
den frihetseld, som, fast förtrampad, glöder
på afrikanska kullar längst i söder,
vid Roines strand och i Armeniens dal.

Stod August Blanche i afton hos oss alla
på Skansens höjd i svenska skyttars lag,
mot honom lefveropen skulle skalla
och stolthet lysa ur hans ädla drag.
Hans dröm i afton verklighet är vorden:
kring detta altar, svenskens kärlek byggt,
står nu den bästa skänk af svenska jorden —
en här af skyttar, som gör Sverige tryggt.
I skimret se vi dem från fackelljusen,
och hären växer... tusen åter tusen!
De dragas af sin längtan hit i kväll —
de komma ifrån kustens skär och öar,
från Värmlands skogar och från Sörmlands sjöar,
från Sundets vatten och från Lapplands fjäll.

I kväll från Skansens höjder flammar bålet,
hvars skimmer lyser öfver Sveriges land,

når lika vidt som svenska tungomålet,
slår eld i hjärtan, tänder dem i brand.
I kväll förbrinner, drifver bort med röken
allt hat, all misstro mellan bröder fanns,
och när de svunnit, dessa feberspöken,
står fosterlandet — *Sverige* — fram i glans.

Mary Vetsera.*

ALLT ljuft som finns i nordens vår —
violers doft, konvaljers snö —
jag velat offra vid din bår,
jag velat öfver dig få strö.

En kärlekssaga, mörk som din,
blott Avons svan den sjungit har:
när Rudolf kysste dig som sin,
i samma stund du dödens var.

Som Julias din brudsång ju,
af rosor höljd, din likbår blef —
ditt trohetslöfte, flicka, du
helt svärmiskt med ditt hjärtblod skref.

* Som förf. under årens lopp mottagit upprepade förfrågningar, hvar denna dikt stod att finna, inrymmes den här i »Hvita syrener». Den tycktes i »Dagens krönika» Febr. 1889.

O, Mary, där i ovigd mull
din ljufva kropp man bäddat ner,
jag för din stora kärleks skull
en djupblå blomma växa ser.

Den kallas dikten. Och en dag
odödliggjordt ditt namn skall bli:
en eldig skald i veka slag
din saga sjunga skall, Marie.

En saga om att kärleken,
beledd och hånad af vår tid,
går stundom hämnande igen
och kräfver unga lif därvid.

Decembernatt.

Som en isig kupa hvälfver
himlen rymden öfver oss,
och ur vinterskyar skälfver
någon gång ett stjärnebloss.

Se, hur blekgrön stjärna darrar
som af köld i frostigt blå —
hör, hur hvita marken knarrar,
fast du lätt den trampar på.

Allt i dvala hvilar fruset,
svept i drifvans glitterhvitt,
spöklikt flammar norrskensljuset
öfver molnens skuggvärldsridt.

Som ett fält af liljor blommar
sjön, där du i solljus sam,
och som dödens helgedomar
stiga bergen hvita fram.

Jordens öde tycks fullkomnadt,
lifvet finns ej mera kvar,
trädens växt och floden domnat,
vinden inga vingar har.

Här i blåhvitt månskensflöde
lefva endast du och jag —
rundt omkring oss skuggor, döde
aldrig ljusnar någon dag.

Isens paradis och nattens
breder sig omkring oss två —
blixtrande i frusna vattens
klara speglar stjärnor stå.

I din blick dock lifvet brinner,
i din puls dess flammor slå —
därför döden ej oss hinner,
där vi genom natten gå.

En dröm.

JAG drömde att jag var i himmelrike —
ett jättelikt palats i snöhvit glans
med trappafsatser, ledande till rymden,
som låg där lik en stilla ocean
med sjunkna världar, gnistrande på djupet.
Och stod man på altanen och såg ned,
det var som skåda i ett haf förtrolladt,
där hvalar summo flammande omkring
och stim af småfisk rörde sig som gnistor.
Men underbarast pelarskogen var,
som förde in i marmorhvita hallen —
den sken i regnbågsglans, men sent mot kvällen
hvar pelare sågs glöda som rubin.
Det var som vandra genom stelnadt blod
af millioner millioner hjärtan.
Men hvarje morgon efter slutad fest,
till hvilken nya gäster ständigt kommit,
gick Herren som ett moln, beglänst af sol,
emellan änglar, skinande som liljor,

ut på altanen, lysande af ljus,
hvars återskimmer morgonrodnad kallas.
Kring härskarpannan glänste lifvets ring,
och ur en offerskål med fulla händer
han hjärtan tog, som icke födts ännu,
och strödde dem som korn i blåa rymden.
Det var en lek för evighetens Herre —
en lek i svart och rödt, i natt och sol.
Men af den leken föddes mänskoöden —
titaner stundom, oftast usla kräk,
som ligga kvar, där slumpen lät dem falla.
På djupet dock i hvarje mänskosjäl
finns kvar en glimt, en stråle eller flamma
från lifvets fest i evighetens ljus,
och dit vi vandra, hvarifrån vi stamma —
dit genom kval och lidelsernas brus.

Generalskan Stössel.

Där granater och shrapnels hvina
och i grus bastionerna stå,
en kvinna helt trygg synes gå,
att förbinda och trösta de sina.

Hennes barn äro ryska soldater
från Sibiriens skogar, från stepp och fält,
och fast kulorna hvissla kring henne gällt,
hon sviker ej fallna kamrater.

Hon är deras, när solen brinner
öfver fort, öfver stad, öfver hamn,
och hon tar dem som mor i sin stödjande famn,
när blod öfver lemmarna rinner.

Hon är deras, när blixtarna glimma
från hafvet helt plötsligt en natt,
och granaterna leka tag fatt
i strålkastarns lysande strimma.

Generaln som en man kan befalla,
han är fästningens flammande mod —
hennes hand torkar tårar och blod,
hon har hjärta för en och för alla.

Hos den döende är hon den sista,
och hon håller hans domnande hand.
Som en syn från ett ljusare land
ser han henne, när ögonen brista.

Hon är stjärnan, som skapats att tindra
öfver smärtans och tårarnas dal.
I förstörelsens mörker och kval
hon fått kraften att lysa och lindra.

Där hon syns i den dödströtta hären,
blir missmod i jubel förbytt:
hennes blick tänder modet på nytt,
att välsignas af henne sträckas gevären.

Helsingborg.

DET var hafvets jublande sång,
det var böljornas pärlregnsglitter,
det var smekande bofinkskvitter
när jag såg dig den första gång.

Jag sett dig i höst och vår,
sett dig i snöstormens dagar,
men hur tiden sin springare jagar,
du kvar i mitt minne står!

Du är fönstret, som vetter mot haf,
där stråkvägen ligger, den vida,
där skepp och ångare glida
öfver Atlantens vrakfyllda graf.

Och öfver dig blåser en pust,
som sveper in ifrån världen,
och syner och tankar bär den
till Sveriges grönskande kust.

Du är medeltiden, som flytt,
i blodad rustning begrafven —
med frihetssång ifrån hafven
du framtiden är, som grytt.

Och när från ditt torn jag ser,
hur ljusen i Danmark tändas,
ett häfdens blad hör jag vändas —
så tyst som i dröm det sker.

Den ena sidan är röd
af blod, som ur dödssår runnit —
den andra, när natten svunnit,
skimrar i morgonens glöd . . .

Och kysst af Atlantens vind
och famnad af Sundets vågor
du lyser i solens lågor
som en skönhet med dagg på kind.

Helsingborg, du har hafvets glans,
du har bokskogens fågelkvitter,
du har böljornas pärlregnsglitter
kring din hvita pannas djupgröna krans!

Helsingör.

STJÄRNOR öfver Sundets vatten
som en dyning sakta rör —
svärmeri i senhöstnatten
i det gamla Helsingör.

Tystnat nyss har taptots trumma,
stillhet öfver Kronborgs slott,
nattens vind, den ännu ljumma,
susar lätt kring vallar blott.

Drömmande i nattens sköte,
svept i hennes mantel blå,
skuggor vandrar jag till möte
på de tysta gator då.

Skugga blir jag själf från tider,
då vid höften värjan satt —
kyssar, bägarklang och strider
fjädern knäckt i blodad hatt.

Helsingör, du är som draken:
sällsam skatt du rufvar på —
månljus öfver tegeltaken,
den i dagern träder då.

Medeltiden, som en vålnad,
vältar undan grafvens häll,
och när dagens glöd är kolnad,
strålar den i höstmörk kväll.

Sägner genom luften susa,
du hör näktergalens sång
djupt ur Gurreskog, den ljusa,
sjunga ljuft: Det var en gång . . .

Dofva klinga marskens lurar...
vänt Ofelia får bo —
bakom klostergårdens murar
sofver hennes stoft i ro.

Blåhvitt höstens månsken strömmar
öfver danakungens borg,
öfver Hamlets vilda drömmar
och hans sjuka hjärtas sorg...

Ungdomens sång.

JAG ville sjunga ungdomens sång
om lifvets jublande lycka,
om den grönaste krans, som skulle en gång
den hvitaste panna smycka.

Jag ville dikta ungdomens dröm,
som hjärtat i flammor tänder,
men blodröd är tidens glidande ström
förbi brända och härjade stränder.

Jag ville se lifvet stråla i glans
som blicken ur ögon unga,
men mörkrets jätte med våldets lans
har ej stupat för Davids slunga.

Han upprätt står, emot lansen stödd,
hans skugga kring världen faller,
och friheten ligger, blek och förblödd,
bakom fästningsmurarnas galler.

Du strålande ungdom, som världen betar
och som fröjdar mitt hjärta, det gamla,
skall *du* en gång blåsa segerns fanfar,
se våldets fästningsmur ramla?

Skall du se den stjärna tändas i sky,
som brann öfver Edens lunder,
men släcktes vid blodstänk på Abels hy
i skymningens första stunder?

Skall du plåna Kains märke ut,
din panna få segerkransen,
din bragd jaga mörkret ur världen ut
för eviga morgonglansen?

Jag hör ur rymden ungdomens sång —
din stämma däri hör jag blandas,
och när jag slocknar stilla en gång,
i skyn ser jag friheten randas.

INNEHÅLL.

INLEDNINGSDIKT.

MITT HJÄRTAS STAD.

Staden 3
För Stockholm! 6
Första skutan 10
Vårens vandring 13
Efter natten 17
Snoilskys graf 20
Den första bjällran 24
Fleurs de lilas 27
Den sista malmgården 30
Tända stjärnor . . . tända lyktor 34
Septembertystnad 36

KRISTUSBARNET 39

HON.

Miss She 49
Lifvets drottning 52
Sjutton år 54
Uppväckt 56
Rosenundret 58
Absint 62
I mörker hvilar sjö 64
Nymf och Faun 67

Marion 69
Vilda svanor 72
Inför domarn 74
Fru Sommar 76
Glömskans slott 79

SÅNGEN OCH VÄRJAN.
Sången 83
Till värjan 88

ORMEN 93

FRÅN SOLSKENETS Ö.
Vildmark och haf 105
Hvit natt 107
Skyar 110
Trollspel 112
Julimorgon 114
En visa i juli 118
Augustinatt 120
Höst i luften 122
Gamle jägmästaren 124
Min sommarö i vintersnö 127

DET GAMLA GARDET 131

TVÅ PROSADIKTER.
Diana 141
Död och lif 144

HYLLNINGSDIKTER.
Till konung Oscar på 75-årsdagen 149
Till Gustaf Adolfs brud 153
Till svenska flottans diktare 157

IN MEMORIAM.

Carl Snoilsky 163
Schiller 166
Sancta Birgitta 168

SVENSKA FÄRGER.

Svenska lejon...! 173
Till en svensk student 176
Molnet 178
Rena färger 180
Vår gamla flaggas nya dag 183

HELG.

Nyårsnatt vid hafvet 189
Legend 192
Hvita stjärnor 195
Pingst 200

PÅ SKILDA STRÄNGAR.

Öde 205
Till Sveriges skyttar 207
Mary Vetsera 210
Decembernatt 212
En dröm 215
Generalskan Stössel 217
Helsingborg 220
Helsingör 223
Ungdomens sång 226

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 09 03 15 018 3